

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգնածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մաթթեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Հունիս 2025, N6 (170)

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏԵԻ ԲՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ
Հուլիս, 2025թ., N6, (170)
Լույս է տեսնում 2009թ. մասյիկից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

Մամիկոն Ղազարյան	
<u>Սովորել խոնարհություն</u>	<u>1</u>
Վրեժ եղբայր	
<u>Մի կասկածի՞ր Աստծո սիրո վրա</u>	<u>4</u>
<u>Վկայություն</u>	<u>7</u>
<u>Բաց թող նրան</u>	<u>12</u>
<u>Գոհար քրոջ վկայությունը</u>	<u>14</u>
<u>Ավետարանիչը</u>	<u>15</u>

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ազդեցել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտե-նական Կյանք ունենան:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:
Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

Սովորել խոնարհություն

Մատթ. 11:28-30 խոսքերում գրված է. «Եկեք ինձի, բոլոր յոզնածու բեռնաւորուածներ, և ես ձեզ պիտի հանգչեցնեմ: Իմ լուծս ձեր վրայ առէք և ինծմէ սորվեցէք՝ որ հեզ եմ ու սրտով խոնարհ, և ձեր անձերուն հանգստութիւն պիտի գտնէք: Վասն զի իմ լուծս քաղցր է, և իմ բեռս թեթև»: Այստեղ Հիսուսն ասում է՝ Ինձանի՛ց սովորեք, որ հեզ եմ և սրտով խոնարհ, և այդ ժամանակ ձեր անձերի մեջ հանգստություն կգտնեք: Ո՛չ մի առաքյալ և ո՛չ մի մարգարե այդ Խոսքերը չէր կարող ասել, որովհետև մարդկային էության մեջ այդպիսի բնություն չկա, որ իր պապերից կամ հայրերից ժառանգի հեզություն կամ խոնարհություն: Հեզությունն ու խոնարհությունը Աստծո մեծ պարգևներն են

մեզ, և միմիայն այս միջոցով է մարդու սրտի ու անձի մեջ հանգստություն, խաղաղություն բնակվում: Եվ այս ամենը մեզ սովորեցնում է Սուրբ Գիրքը:

1. Սիրելիսն՛ր, Միքիա 6:6-8-ն ասում է. «Տէրոջը առջև ինչո՞վ երթամ, Ու Բարձրեալ Աստուծոյն առջև իյնամ. Արդեօք անոր առջև ողջակէզներո՞վ, Մէկ տարեկան որթերո՞վ երթամ, Արդեօք Տէրը հազարաւոր խոյերու կամ բիւրաւոր իւղի գետերու պիտի հաւնի՞. Արդեօք իմ յանցանքիս համար իմ անդրանի՞կս, Ու հոգւոյս մեղքին համար որովայնիս պըտու՞ղը տամ: Բեզի յայտնեց, ով մարդ, թե ինչ է աղէկը. Ու Տէրը քեզմէ ինչ կը պահանջէ: Բայց միայն իրաւունք ընել, ողորմութիւն սիրել, Ու խոնար-

հութիւնով քու Աստուծոյդ հետ քալել»։ Այսինքն՝ Տերը ոչ թե զոհ է պահանջում մեղքը ծածկելու համար, այլ այստեղ երեք բանի մասին է խոսում՝ իրավունք անել, ողորմություն սիրել և խոնարհությունով Աստծո առջև քայլել։ Բայց խոնարհությունը այս երեքի գերագույնն է, քանի որ խոնարհ մարդիկ շատ խաղաղ են, և նրանք Աստծուն հաճելի են։ Մովսեսի մասին Աստծո Խոսքը մեզ ասում է, որ երկրի վրա նրա նման խոնարհ մարդ չի եղել, և այդ խոնարհությունը Մովսեսը իր պապերից չէր ժառանգել։ Մենք Գիտենք, որ Մովսեսը մեծացել էր Փարավոնի տանը և նրանից նույնպես չէր ժառանգել խոնարհություն, և ոչ էլ իր հովվական կյանքի ընթացքում էր դա ձեռք բերել։ Խոնարհությունը Աստծո մեծ պարգևն էր Մովսեսին։ Սիրելիներ, հիշե՛ք, միջին վիճակ մարդու կյանքում չի՛ լինում՝ կա՛մ մարդը հպարտ է, կա՛մ մարդը խոնարհ է։ Երբ մարդը ծնվում է, նրա մեջ արդեն այդ հպարտ բնությունը կա։ Եվ

կյանքի ընթացքում, ունենալով հարստություն, պաշտոն կամ ինչ-որ հաջողություններ, իր պարտությանը ավելի է տեղ տալիս, և այդ հպարտությունը ավելի է բարձրանում նրա կյանքում։ Սակայն Աստծուն սիրող, Աստծուց սովորող, Աստծո հետ ապրող մարդը ունենում է խոնարհություն և անկախ իր գտնվելու վայրից և վիճակից՝ նա մշտապես խոնարհ է։

2. Գիտենք՝ Եսթերը դարձավ թագուհի, և նա, ինչպես անցյալում, այնպես էլ թագուհու կարգավիճակում, հաճախ էր Մուրթեի խրատները, խորհուրդները լսում և կատարում։ Իսկ եթե մեկ ուրիշը լիներ նրա փոխարեն, միգուցե հակառակը լիներ՝ Մուրթեին իրեն հնազանդեցներ. չէ՞ որ ինքը արդեն թագուհի էր։ Սակայն Եսթերը խոնարհ էր և այդ պատճառով էլ Աստծուց մեծ ողորմություն ստացավ։

Հաջորդ օրինակը. Նաբաղը անզգամ և հարուստ մարդ էր։ Սակայն նրա կինը՝ Աբիգիան, խոհեմ, խելացի, խոնարհ

ու հեզ կին էր, և երբ նա գնաց Դավիթին դիմավորելու, մինչև գետին խոնարհվեց Դավիթի առջև և ասաց, որ ինքը տեղյակ չի եղել, որ Դավիթի ծառաները եկել են Նաբաղի մոտ՝ կերակուր ստանալու ականկալիքով: Աբիգիայի խոնարհությունը տեսնելով՝ Դավիթը խաղաղվում է, օրհնում նրա խոհեմությունը, խոնարհությունը և նրա ընտանիքի տղամարդկանց կյանքը խնայում: Այդպես էլ լինում է մեր ընտանիքներում: Այն կանայք, տղամարդիկ ու երեխաները, ովքեր ունենում են խոհեմություն, համեստություն, այդպիսի ընտանիքներում շատ օրհնություն և ողորմություն է լինում, որովհետև դրա մեջ է խաղաղությունը և քաղցրությունը: Երբ Նաբաղին Աստված պատժում է, Դավիթը Աբիգիային կնության առաջարկ է անում: Աբիգիան հարուստ կին էր, և չնայած դրան՝ նա զինվորներին պատասխանում է, որ ինքը միայն արժանի է Դավիթի տան ծառաների ութերը լվանալու և ստրկություն անելու: Սիրելիներ՛, ո՞ր հա-

րուստ կինը այսպիսի խոսքեր կասի: Աբիգիայի խոնարհությունը գովելի էր: Տեր Հիսուսը այս բոլոր օրինակների մեջ մեզ համար թողել է մի գերագույն օրինակ: Հիսուսը մեզ հրավիրում է իրենից սովորելու, քանի որ Ինքը հեզ է ու սրտով խոնարհ: Մարգարեության մեջ մենք կարդում ենք, որ գրված է՝ ահա թագավորը գալու է: Իսկ ինչպե՞ս է գալու թագավորը. ավանակի վրա նստած: Ավանակի վրա ովքե՞ր էին նստում. մի՞թե հարուստներն ու թագավորները: Ո՛չ, սիրելիներ՛, նրանք պտտվում էին ձիերով, իսկ Հիսուսի համար գրված է, որ Նա նստած էր ավանակի վրա. Նա հեզ էր ու սրտով խոնարհ:

Կարծում եմ շատերդ լսած կլինեք 20-րդ դարի հնդիկ առաքյալ Սադիու Սունդար Սինգի մասին: Տերը նրա միջոցով շա՛տ ու շատ գործեր է արել, նրա միջոցով շատերն են ապաշխարել, շատ հրաշքներ են եղել: Եվ մի օր սատանան մոտենում է նրան, որպեսզի հպարտացնի, քանի որ հպարտ

մարդու հոգին Աստծու առաջ ուղիղ չէ: Եվ սատանան սկսում է գովաբանել նրան, հիշեցնել բոլոր գործերը, նրա միջոցով տեղի ունեցած բոլոր հրաշքները, բայց Սադիուն, լցված Տիրոջ Հոգով և Տիրոջից իմաստություն առած, սատանային դեմ է դնում՝ ասելով՝ Երբ Տեր Հիսուսը ավանակով Երուսաղեմ էր մտնում, մարդիկ իրենց հանդերձներն ու արմավենիների ճյուղերը գցում էին նրա ոտքերի տակ: Սիրելիներ, Տերը նստած էր ավանակի վրա, և նրա ոտքերը չէին դիպչում այդ հանդերձներին: Մի-

այն ավանակի ոտքերն էին տրորում դրանք: Իհարկե, ավանակի մտքով երբեք չէր կարող անցնել, որ մարդիկ այդ ամենը իր համար են անում, և հպարտանար:

Քրիստոսով եղբայրներ, քույրեր, ինչքա՞ն հավատացյալներ են եղել, որոնք ընկել են իրենց հպարտության պատճառով, իսկ խոնարհության մեջ քայլողները վայելել ու վայելում են Աստծո քաղցրությունը:

*Մամիկոն Ղազարյան,
շարունակելի*

ՄԻ ԿԱՍԿԱԾԻՐ ԱՍՏԾՈՒ ՄԻՐՈՒ ՎՐԱ

Սկիզբը՝ նախորդ համարում

Հավատքը ընտրություն է, սիրելիներ... Թվում է, թե այս

կնոջը Տերը պիտի ասեր. «Քեզ պակաս բան կա», չէ՞ որ այն

պատանին մանկությունից պահել էր պատվիրանները, իսկ այս կինը՝ խախտել, բայց արի ու տես, որ այս կնոջ մեղքերը ներվեցին: Հարուստ պատանին կարծես ամեն ինչ արել էր օրենքին համապատասխան, սակայն Հիսուսն ասաց. «Իմ ետևից արի», այսինքն քո ընտրությունը թող Աստված լինի: Ահա սա է արդարությունը: Ինչ ուզում ես արա, ունեցվածքդ էլ, եթե աղքատներին բաժանես, բայց քո ընտրությունը Տերը չլինի, դու պակաս բան ունես, դու մեղքի մեջ ես: Բուն մեղքը անհավատությունն է, այն որ չես հավատում, որ կյանքը Հիսուսն է, իսկ մնացած գործողությունները սրանից բխող բաներ են: Ադամի բուն մեղքը ավելի շուտ ոչ թե պտուղն ուտելն էր, այլ այն, որ նա հաղորդ չեղավ Կենաց ծառին, չկերավ Կենաց ծառի պտուղից: Իսկ կենաց ծառի խորհուրդը Քրիստոսն է:

Երբ որ դու Աստծո Խոսքին «այո, ամեն» ես ասում, Աստծո Հոգին հպվում է քեզ. քո հա-

մաճայնության և ընտրության համեմատ:

Աստված ողորմած է, Նա բոլորին էլ ողորմում է: Քրիստոսի հետ հաղորդակցության հետ կապ չունի, թե դու քանի տարվա հավատացյալ ես: Հավատքը մեր իմաստության կամ գիտելիքների հետ ոչ մի կապ չունի: Խնդրում եմ՝ մտաբերեք Տիրոջ խոստումները, քանի որ հավատքը Նրա խոստումներին անվերապահորեն վստահելն է:

Հորդորում եմ՝ չնայեք ցուցակներին, ձեր արժանավորությունը որոշելու համար, դուք նայեք Տիրոջ խոստումներին, մերժեք անօրենի դիվական սուտ մտքերը, որոնք հիշեցնում են ձեր վիճակն ու գործերը և հեռացնում են Աստծո խոստումներից:

Ինչ էլ պատահի ձեր կամ ձեր ընտանիքի հետ (անբուժելի հիվանդություն, դժվարություններ) հիշեք՝ Աստված հավիտենական ու անխախտ խոստումներ է տվել: Դուք դրանց ապավինեք և ոչ մի

պարագայում մի հանձնվեք: Եթե հանձնվել եք հիվանդություններին՝ մեղք է, խոստովանեք ու հրաժարվեք, եթե ձեր ընտանիքում խնդիր կամ դժվարություն կա և դուք հանձնվել եք այդ դժվարությանը՝ մեղք է, հրաժարվեք ու մի ընդունեք անօրենի միտքը: Բուն մեղքը դա է, որ դուք կասկածում եք Հիսուսի սիրո, բարության և խոստումների վրա: Եվ որպես հաստատություն իմ ասածի, մեջբերում եմ **Գործք առաքելոց գրքի 20:32** խոսքը. *«Եւ հիմա, եղբայրներ, կը յանձնեմ ձեզ Աստուծոյ ու անոր շնորհաց խօսքին, որ կարող է շինելու և բոլոր սրբուածներուն հետ ձեզի ժառանգութիւն տալու»:* Հանձնվեք Տիրոջ խոստումներին, Նրա Շնորհքին:

Եթե Աստծո հետ ոչ մի կապ չկա՝ մարդն հոգևոր մահ է ապրում: Այն ավելի սարսափելի է, քան մարմնավոր մահը: Երբ Դավիթ թագավորը մահվան շուքի ծորում (հոգևոր ընկած վիճակ) էր, այսինքն Աստ-

ծո հետ կտրվել էր կապը, ինքն հայտարարում էր, որ չարից չպիտի չվախենա, քանի որ Աստված իր հետ է: Եթե այդ ժամանակ հարցնեինք Դավիթ թագավորին, թե նա որտեղից գիտի, որ Աստված իր հետ է՝ զգո՞ւմ է Տիրոջ ներկայությունը, տեսնո՞ւմ է Նրան իր կողքին, նա բոլոր հարցերին կպատասխաներ «ոչ» բառով: Այդ դեպքում ի՞նչ է զգում՝ կասեր, որ մահվան շուքի ծորի մեջ է և չարն էլ հարձակվել է իր վրա: Այդ դեպքում ինչի՞ց էր ենթադրում, որ Աստված իր հետ է, կասեր. «Նա խոստացել է».

«Ամեն օր ես ձեզի հետ եմ մինչև աշխարհքիս վերջը»:

Փառք Տիրոջը, սիրելիներ, քանի որ սա է ճանապարհը: Մենք հավատում ենք Նրա Խոսքին և սիրով ի գործ ենք դնում: Եթե մենք մեր կյանքում կարողանայինք ինչ-որ կերպ հաղթել չարին, կնշանակեր, որ Հիսուսը զուր է եկել աշխարհ ու խաչվել: Սիրելիներ, չի կարելի մարդկային տգիտությամբ նրսեմացնել Տիրոջ մեծ գործը,

քանի որ հոգևոր պայքարում մենք մի գործառույթ ունենք՝ Աստծո խոստումների նկատմամբ ունեցած հավատքը պահել մինչև վերջ: Բարի պատերազմը պատերազմել և մինչև հոգի ավանդելը հավատքը ամուր պահել:

Երկար տարիներ է, որ ես միայն մի բան եմ խնդրում Տիրոջից, որ մինչև մահ հավատարիմ մնամ Իրեն:

Թող արթնություն լինի եկեղեցում, մեզ թվում է, թե աշխարհն արթնանալու կարիք ունի, բայց այսօր եկեղեցին արթնանալու կարիք ավելի

ունի, քան՝ աշխարհը: Արթնությունը, եկեղեցուց պիտի տարածվի աշխարհով մեկ:

Ես ուզում եմ կիսվել ձեզ հետ այն հայտնությամբ, որ վերջերս ստացա Տիրոջից՝ Նա ասեց. «Իմ վրա մի կասկածիր, մնացածը խնդիր չէ»: Ամենամեծ մեղքը Հիսուսի սիրո վրա մեր կասկածն է: Նա արյունով է ապացուցել Իր անձնագոհ լինելը, մի կասկածեք Նրա որևէ խոստման վրա:

Վրեժ եղբայր

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Շատ վկայություններ կան իմ կյանքում, բայց կուզեմ հատկապես այս դեպքը պատմել:

Սովետմիության տարիներն էին: Մի ընտանիք կար՝ հայրը, մայրը, 8-9 տարեկան դուստրը: Հայրը հարբեցող էր: Եվ ինչ որ

հնարավոր էր վաճառելու, վաճառել էր ու խմել: Երկսենյականոց բնակարանում մի թախտ էր մնացել, որի վրա նրանք երեքով քնում էին: Կինը ո՛չ ելք ուներ, ո՛չ էլ բաժանվում էր: Բայց Աստված տեսնում էր նրա

հավատարմությունը: Նա ոչ մի օր չլքեց ամուսնուն: Ու մի օր էլ նրան հրավիրում են աղոթքի տուն: Նա վերցնում է աղջկան ու գնում հավաքույթի: Հիսուսը նրանց այնտեղ արդեն սպասում էր: Փա՛ռք Իրեն: Նրանք ապաշխարում են: Սուրբ Հոգին լցվում է նրանց սիրտը:

Կինը շարունակ աղոթում էր, բայց ամուսնու վիճակը գնալով ավելի անտանելի էր դառնում: Դստեր համար էլ շատ մտահոգ էր. չէ՞ որ աղջիկը միշտ ականատես էր հոր սկանդալներին: Մայրը աղոթում էր, խնդրում, որ Տերը հնարավորություն տա գոնե փոքր մահճակալ գնելու, որ աղջիկը գիշերները հանգիստ քնի, որ չտեսնի այն ծեծուջարդը, որ հայրն էր անում տանը, չլսի հայիոյանքները: Աստված տալիս է այդ հնարավորությունը. նրանք գնում են փոքրիկ մահճակալ: Աղջիկը շատ է ուրախանում, փառաբանում է Աստծուն: Մահճակալը չեն հասցնում բացել: Գնում են հավաքույթի շատ ուրախ: Այդ

օրը եկեղեցում հյուրեր են լինում, և հավաքույթը բավականին ձգվում է: Վերջին եղբայրն է խոսում: Կարդում է այն Խոսքը, երբ Հիսուսին է մոտենում օրինապահը և ասում, որ ուզում է Նրա ետևից գնալ: Իսկ Հիսուսը պատասխանում է. *«Աղվեսները որջեր ունեն, թռչունները՝ բույներ, բայց Որդին Մարդո գլուխը դնելու տեղ չունի»*: Աղջիկը առաջին անգամ է լսում, որ Հիսուսը գլուխը դնելու տեղ չունի: Իսկ նրա փոքրիկ սիրտը այնքա՛ն էր սիրում Հիսուսին: Նա տրիստում է այդ Խոսքերի համար: Հավաքույթից տուն գնալիս մայրը նկատում է, որ աղջիկը շատ տխուր է: Երբ տուն են մտնում, հայրը խոհանոցում էլի խմում էր: Աղջիկը հանում է վերարկուն ու խնդրում է մորը՝ մա՛մա, բացի՛ր մահճակալը: Մայրը փորձում է հետաձգել այն հաջորդ օրվան, քանի որ ուշ էր: Աղջիկը նորից է խնդրում:

–Մա՛մա, ի՞նչ սիրտ ունես. դու չլսեցի՞ր, որ եղբայրն ա–

սաց՝ Հիսուսը գլուխը դնելու տեղ չունի: Բացի՛ր մահճակալը, խնդրո՛ւմ եմ, գցի՛ր անկողինը: Ես ուզում եմ հրավիրել Հիսուսին, որ Նա հանգստանա այս մահճակալին:

Մայրը տեսնում է դստեր պարզ, մաքուր մանկական հավատքը, այլևս չի առարկում: Բացում է մահճակալը, բերում է ինչ-որ տեղ թաքցրած ծյունաճերմակ սավանը և պատրաստում անկողինը: Աղջիկը շա՛տ է ուրախանում: Ծունկի է գալիս, աղոթում. «Սիրելի՛ Հիսուս, ես այնքա՛ն շնորհակալ եմ Քեզ, ես այնքա՛ն երկար եմ սպասել այս մահճակալին, և Դու այն տվեցիր: Բայց ես այսօր լսեցի, որ Դու տեղ չունես՝ գլուխդ դնելու: Ես խնդրո՛ւմ եմ, Հիսու՛ս, ինձ պետք չէ այս մահճակալը. Դու արի՛, գլուխդ դի՛ր, քնի՛ր, հանգստացի՛ր, արի՛, ես այն Քեզ եմ տալիս, Հիսու՛ս»: Նա աղոթում է, հետո ուրախ գնում է իր վերարկուն վերցնում, գալիս պառկում հատակին՝ մահճակալի կողքը, ծածկվում

իր վերարկուով ու քնում: Հայրը, երբ խմում է այնքան, որ այլևս ոչինչ չի ըմբռնում, բացում է դուռը, ու, տեսնելով աղջկան հատակին քնած, աչքերը լցվում են արյունով. մռնչացող առյուծի նման հասնում է աղջկան, բարձրացնում հատակից ու սկսում հարվածել.

–Պառկի՛ր մահճակալիդ, ինչու՞ ես հատակին... Ինչու՞ եմք գնել այն, որ հատակին պիտի պառկես: Իսկ աղջիկը անտանելի ցավերից հագիվ կարողանում է ասել.

–Հայրի՛կ, մի՛ ծեծիր ինձ, խնդրո՛ւմ եմ: Հայրի՛կ, ես չե՛մ կարող այնտեղ պառկել, ես այն տվել եմ Հիսուսին...

Հայրը, երբ լսում է Հիսուսի Անունը, ավելի անողորմ է դառնում ու շարունակում է առավել դաժանությամբ ծեծել: Աղջիկը արդեն ընկած էր գետնին: Նա իր չար գործը շարունակում էր ոտքերով: Աղջիկը արյան մեջ կորել էր ու այլևս չէր շարժվում: Իսկ հայրը չէր

դադարում: Հետո թքում է արնաշաղախ դստեր վրա ու դուրս գալիս: Երբ արթնանում է, տունը լցված էր մարդկանցով: Քրիստոնյաներն էին եկել. ոչ ոք ոչինչ չէր խոսում: Մտնում է սենյակ, տեսնում է՝ թախտին ինչ-որ փայտեր փռած, աղջիկն էլ դրանց վրա պառկած, մահճակալին չէ, փայտերի վրա, իսկ արնաշաղախ զգեստը՝ ոտքերի մոտ՝ հատակին: Նա մոտենում է, գլուխը խոնարհում աղջկա գլխին:

–Աղջի՛կս, ես գիտեմ, որ դու սիրում ես Հիսուսին, ու Նա էլ քեզ է սիրում: Ես խնդրում եմ, աղջի՛կս, աղոթի՛ր Հիսուսին, ասա՛, որ քեզ չվերցնի, ես խնդրում եմ քեզ: Ասա՛, որ ինձ վերցնի քո փոխարեն: Ների՛ր ինձ, ես չեմ հասկացել՝ ինչ եմ անում: Աղջի՛կս, խնդրում եմ, Հիսուսը կլսի քեզ, ասա՛, որ ինձ վերցնի, դու դեռ այնքա՛ն փոքր ես, ասա՛, թո՛ղ ինձ վերցնի, դու պետք է ապրես, ես մեղավոր եմ, աղջի՛կս...

Իսկ աղջիկը արդեն վերջին շնչում հագիվ շնջում է.

–Պա՛պա, ես հիմա վստահ գիտեմ, որ Հիսուսը այստեղ է, քանի որ դու զղջում ես: Հայրի՛կ, մի՛ վախեցիր, ես քեզ այնտեղ կհանդիպեմ, մի՛ վախեցիր, հայրի՛կ, միայն եղի՛ր հավատարիմ...

Ասում է փոքրիկ աղջնակը ու գնում երկինք:

Սիրելիներ, նա մտավ Ճշմարտության դարպասներից ներս: Նա իր արյունով հոր ապաշխարության ճանապարհը բացեց: Հայրը դարձավ Հիսուսի հավատարիմ ծառան մինչև իր կյանքի վերջը: Մենք մտածելու բան ունենք. աղջնակը ուներ մի մահճակալ և այն անվերադարձ նվիրեց Հիսուսին: Կարողացե՞լ ենք մի բան էլ մենք նվիրել Հիսուսին անվերադարձ:

**Արմեն եղբայր,
Ուկրաինա, միսիոներ**

Բա՛ց թող նրան

2001 թիվը կրակի փորձությունների շրջան էր: Որդիս 18 տարեկան էր, աղջիկս՝ 17: Ահա թե ի՞նչ եղավ մեկ անգամ ծնողին չլսելու արդյունքում: Տղաս մեքենայով գնացել էր եղբայրներից մեկին բանակ ճանապարհելու: Աղջիկս էլ էր հետը: Վերադարձին վթարի են ենթարկվում. տղաս ննջում է դեկին: Աղջիկս ծանր վնասվածքներ է ստանում. 51 օր կյանքի ու մահու պայքար էր գնում:

Տասը տարի առաջ մի աղոթքաժողովի ժամանակ Աստված խոսում է կնոջս. «Դու՛ստըրս, կգա ժամանակ, ես կվերցնեմ քեզանից ամենաթանկը»: Մենք նույնիսկ մոռացել էինք, թե Աստված բառ առ բառ ինչ էր ասել: Եվ ահա 2001 թվի ապրիլյան մեկ օր առավոտ վաղ Պորտլանդից զանգահարում է մեր ընկերուհին. «Ձեզ ի՞նչ է պատահել:

Գիշերը երազումս ձեր երեխաները վթարի էին ենթարկվել: Ձեր դուստրը ցավերի մեջ գալարվում էր խոտերի վրա: Աստված ասաց. «Ասա՛ դուստերս՝ եկել է ժամանակը, որ Իմ Խոսքը կատարվի. ես վերցնում եմ ամենաթանկը»: Այսպես է ասում Սուրբ Հոգին. «Բա՛ց թող նրան. նա Հիսուսի հարսն է, նա երկնքի քաղաքացի է: Բայց ծոմով ու աղոթքով աղոթի՛ր որդուդ համար, որովհետև սատանան մտադրվել է մթազնելու նրա միտքը»: Սիրելիներ՛, մեր առջև երկու մեծ խնդիր էր բարձրացել:

Երբ մենք տեղ հասանք, աղջիկս, իրոք, գալարվում էր ցավերից: Նա մեր լավագույնն էր: Պայթել էին երիկամները, աղիները, ողնաշարի մեծ վնասվածք... Այդ օրերին շատ հայտնություններ եղան մեզ համար: 51 օր ձգվեցին մեր

փորձությունները: 51 օրերի ընթացքում 7 վիրահատություն: Ես արդեն սպառվել էի թե՛ ֆիզիկապես, թե՛ ֆինանսապես: Հիվանդանոցից տուն էի գալիս ուժասպառ: Ու հանկարծ զանգ. «Եղբայր, մենք լսել ենք, որ ընտանիքիդ դժբախտություն է պատահել: Մեր եկեղեցին շուրջօրյա աղոթք է վերցրել: Դու քնի՛ր, եղբայր, քնի՛ր»: Սուրբ Հոգին էլ էր հայտնեց. «Ես արթնացրել եմ իմ ժողովրդի հոգին»: Մի քանի օրից հերթական վիրահատությունն էր: Գիշերը ժամը 2-00-ին զանգահարում են. հայկական թե՞ վրացական ակցենտով էին. «Մենք լսել ենք ձեր վշտի մասին, վերցրել ենք շուրջօրյա աղոթք. քնի՛ր, եղբայր, քնի՛ր»: Սիրելիներ, Աստծո աչքից չեն վրիպում մեր աղոթքները: Երբ մեր ձեռքերը թուլանում են, Նա ունի եկեղեցի, կանգնեցնում է թուլացած, ուժասպառ հոգու համար (ողջ վկայության ընթացքում արցունքները խեղդում էին

եղբոր կոկորդը): Արդեն 7-րդ վիրահատությունն էր: Դեղորայքի երկու մեծ տոպրակներով սպասում եմ: Երբ մոտեցավ երակենդանացման բաժնի պատուհանին՝ տոպրակները փոխանցելու, զգացի Տիրոջ ներկայությունը: Շրջվեցի կնոջս (նա հղի էր 13-րդով, և վերջին ամիսներն էին).

–Օ՛յա, ի՞նչ ես զգում:

–Տերն է եկել,–ասում է կինս:

–Ինչու՞ է եկել,– հարցնում եմ նրան:

–Որ բա՛ց թողնեմ աղջկաս,– աղիողորմ ասում է կինս,– Հիսու՛ս, ես չե՛մ կարողանում:

Մենք ներս մտանք: Նրա քթից, բերանից խողովակներ (կատեդր) էին միացրած սարքերին: Ես նրա բարձին դրեցի դպրոցի շնորհած ոսկե «մեդալը». նա լավ էր սովորում, և այն շնորհեցին աղջկաս առանց քննությունների: Դպրոցի տնօրենը Կիևի ժողկրթբաժնից ստացել էր ու փոխանցել ինձ: Աղջկաս էին բերել նաև կնոջս մոր՝ այդ օրերին Տիրոջից առած Խոսքերը: Երբ ես նրան

տվեցի իր ոսկե «մեդալը», նա, կատեդրները բերանում պահած, հազիվ շշնջաց.

– Հայրի՛կ, ինչու՞ ես աշխարհային բաներից խոսում: Տատիկը ինձ գրել է... Ես խնդրում եմ՝ բա՛ց թողեք ինձ. ես Հիսուսի հարսն եմ, ես երկնքի քաղաքացի եմ: Բա՛ց թողեք ինձ, ես է՛լ չեմ դիմանում, ցավերը ինձ հաղթում են, էլ չեմ կարողանում, խնդրում եմ, բա՛ց թողեք ինձ:

Սիրելիներս, ես վախ ունեի, որ հանկարծ նա եղբորից վիրավորանք կունենա: Տղաս էլ հոգեպես ծանր վիճակում էր: Բայց... Փառք Աստծուն: Աղջիկս սառչում էր. ինձնից գուպաներ խնդրեց, իսկ բըժիշկն ասաց՝ նա արդեն մահանում է: Երբ դուրս եկա սենյակից, սրտումս ծանր ցավ զգացի. հասկացա, որ նա մահացավ: Կնոջս համար էլ էի շատ անհանգստանում, որ ինքը և որովայնի պտուղը չվնասվեն: Հետո ինձ ասացին, որ աղջիկս այդ բաժնի բուժանձնակազմին դատապարտել

է. ինչու՞, ինչպե՞ս: Հենց այդ օրը ավագ քույրը վազեց, գրկեց ինձ ու ճակատով հարվածելով կրծքիս՝ ասում էր.

– Ների՛ր մեզ, մենք չարեցինք, ինչ պե՛տք է անեինք: Ձեր բերած ցավազրկողները (Տրամադոլ) չենք ներարկել. դրանք վաճառել ենք թմրամոլներին: Ձեր բերած թանկ հակաբիոտիկները չենք ներարկել. մենք մտածել ենք առանց դրանց էլ կլինի, բայց Ձեր աղջիկը մեզ դատապարտեց:

– Ի՞նչ է ասել, ինչպե՞ս կարող էր նա դատապարտել ձեզ,– հարցնում եմ նրան:

– Ամեն անգամ երբ անցնում էի կողքով, նա ասում էր ինձ. «Մորաքույր Տանյա, Հիսուսը Ձեզ սիրում է»: Եվ վերջին պահին էլ ես նրա կողքին էի, ու ասաց նույն խոսքը. «Մորաքույր Տանյա, Հիսուսը Ձեզ սիրում է»: Բայց մենք գիտենք՝ մեռնողները ինչ վիճակների մեջ են լինում. նրանք անպատվում են, անիծում են...

–Տա՛նյա, ես ձեզ ներում եմ, որ դուք չեք ներարկել աղջկաս մեր բերած դեղորայքը... Եվ հիմա մեկ բան դու կարող ես անել մեզ համար. օգնի՛ր՝ մեր 13-րդը նորմալ ծնվի: Նա արեց, ինչ հնարավոր էր: Մենք լացով տուն էինք գնում: Հանկարծ կինս բարձր ծայնով սկսեց փառաբանել Տիրոջը.

–Ալելուիա, ալելուիա, Աստված Կենդանի՛ Աստված է:

Ես չգիտեի՝ ինչ անեմ: Գիտե՞ք՝ նա ինչու էր ուրախ. վերջին բուսակներին, երբ աղջկաս մոտ էր եղել, պայուսակից մի կոնֆետ էր ընկել, իսկ աղջիկս խնդրել էր, որ այն մանրացնի

ու լցնի իր բերանը, այնպես էր թախանձել: Ու Օլյան աղջկան չէր մերժել, թեև արգելված էր: Հետո մորն ասել էր.

–Մա՛մա, բա՛ց թող ինձ, ես այլևս չեմ դիմանում :

–Բա՛ց եմ թողնում... .

15 բուսե հետո նրա սիրտը դադարել էր բարախել:

–Սա՛շա, այդ կոնֆետը աղջկաս վերջին ցանկությունն էր. եթե չտայի, ողջ կյանքս կտանջվեի:

Սիրելիներ, մեր խոսքը, մեր որոշումը միշտ Տիրոջ առջև են: Փա՛ռք Իրեն: Ամեն:

***Ալեքսանդր Բերեժնոյ
(Ուկրաինա, հովիվ)***

Գոհար քրոջ վկայությունը

Ես Վարդենիսի տարածքից եմ, Ավագան գյուղից: 2024 թվի սեպտեմբերի 6-ին գնացի հոգևոր ճամբար՝ Հանքավան. ծերերի և միջահասակների հոսքն էր: Երեք օր անցավ, ու սկսեցի վատ զգալ: Բժիշկն ասաց, որ թթվածինս է պակասել (сатурация): Ես թոքերի խնդիր ունեի, դա էր պատճառը: Որոշեցին՝ տուն վերադառնամ: Հաջորդ օրը կտրուկ վատացա, ու դրանից հետո

ոչինչ չեմ հիշում: Ինձ անգիտակից վիճակով տեղափոխում են Հրազդան քաղաքի հիվանդանոց: Այնտեղ արդեն կոմայի մեջ եմ լինում: Բժիշկները զննումից հետո ապրելու հույս չեն տալիս: Հարազատներս շտապ հասնում են՝ ինձ այլ հիվանդանոց տեղափոխելու մտադրությամբ: Բժիշկները հորդորում են, թե դրա կարիքը չկա, քանի որ հիվանդը մահամերձ է: Հարազատներս, հույսները Աստծուն վրա դրած, ինձ շտապօգնության մեքենայով տեղափոխում են Երևան՝ Էրեբունի հիվանդանոց: Հինգ օր անգիտակից պառկում եմ վերակենդանացման բաժնում: Իսկ ի՞նչ էր կատարվում ինձ հետ իրականում... Իմ առջև սարսափազդու մի տեսարան էր՝ դժոխքը: Կրակներ էին, լսվում էին սարսափելի ձայներ: Թվում էր՝ կրակները անվերջանալի են :

Սիրելիներ, փա՛ռք մեր Աստծուն, որ այդ սարսափների մեջ ինձ մենակ չթողեց: Ձեռքը դրեց ուսիս և ասաց. «Զավա՛կս, մի՛ վախեցիր, այդ կրակները ձեր մեղքերն են, որոնք ես ներել եմ: Քո ժամանակը չէ, դու պետք է վերադառնաս»: Այդ պահին գիտակցության եմ գալիս: Տեսնում եմ դիմացս կանգնած բուժքրոջը, ջուր եմ խնդրում ու ասում՝ ապաշխարե՛ք, քանի դեռ ժամանակ կա:

Փառք Հայր Աստծուն, Նրա Որդի Հիսուս Քրիստոսին և Սուրբ Հոգուն: Ամեն:

Ավետարանիչը

Ավետարանիչը ծեր էր արդեն: Նա իր ողջ կյանքը նվիրել էր Աստծուն: Աշխատել էր, հոգացել ընտանիքի հոգսերը՝ անտեսելով իր կարիքները: Երեխաները մեծանում են և չեն մոռանում իրենց հոր նվիրվածությունը: Նրանք որոշում են հայրիկի ծննդ-

յան տարեդարձին նվիրել նրան մի տաք, լավ վերարկու: Մի օր երեկոյան, երբ ընտանիքով վերադառնում էին եկեղեցուց, հայրը խնդրում է զավակներին, որ իրեն մեքենայով չտանեն, քանի որ ուզում է ոտքով գնալ, իսկ տունը հեռու չէր: Տղաները դժվարությամբ, բայց համաձայնում են: Արդեն մթնշաղ է լինում: Հանկարծ ծերունու ճանապարհը կտրում են երկու ավազակ և դանակի սպառնալիքով պահանջում են հանել թանկարժեք վերարկուն: Նա համաձայնում է, բայց նաև խնդրում.

–Ես վատառողջ եմ: Առանց վերարկուի կմրսեմ: Իմ տունը հեռու չէ: Եկե՛ք միասին քայլենք, կգրուցենք ու երբ հասնենք տուն, վերարկուն ձեզ կտամ, իսկ ես տուն կմտնեմ:

Նրանք համաձայնում են: Զրուցելով քայլում են դեպի տուն: Մինչ կհասնեն, նրանց կողքին մի մեքենա է կանգնում. քարոզիչի որդու ընկերներն էին. ճանաչել էին նրան.

–Հայրի՛կ, նստի՛ր, տուն տանենք:

Ավազակները լարվում են, վախեցած նայում իրար:

–Շնորհակա՛լ եմ, կարիք չկա: Ես հանդիպել եմ ընկերներիս, գրուցելով գնում ենք:

Շփոթված ավազակները զարմացած հարցնում են.

–Ինչու՞... Չէ՞ որ դու հնարավորություն ունեիր մեզանից ազատվելու...

–Մի՛ զարմացեք: Ես միշտ այսպիսին չեմ եղել: Աստված է ինձ փոխել: Եթե կամենաք, Աստված կարող է փոխել նաև ձեզ:

Օրեր են անցնում: Ու մի կիրակի ծեր ավետարանիչը եկեղեցում հանդիպում է ավազակներին: Նրանք կամենում էին, որ Աստված իրենց կյանքն էլ փոխի:

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է չեղ և ուզում է, որ դուք հավատար Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին կարդում ենք Հովհաննու 3:16-ում. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն արվեց, որ ով Նրան հավատար՝ չկորչի այլ Հավիտենական Կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Աղինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	093 38-12-42	Ղազարյան Արտուշ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Սևարդոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արովյան	094 91-43-24	Քեշիշյան Ջանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավոյան Վաչերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Սյրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Սիշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	091 75-99-20	Մխիթարյան Ռադիկ
Արմավիր	093 19-52-04	Մարկոսյան Վրեժ
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ազատավան)	077 28-75-91	Սամվելյան Պերճ
Արցախ	094 00-94-08	Մարդյան Սիեր
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արգուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Սյրտչյան Սասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Սիեր
Էջմիածին	093 18-75-30	Մուկաչ Էդիկ
Իջևան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սալիսակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	099 88-05-50	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Մուքիսյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barilur.org
info@barilur.org